

РЕШЕНИЕ

№ 26490

гр. София, 05.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3656** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 7814/31.03.2025 г. Б. Е. Х. е оспорил саморъчно написана от директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи резолюция за отказ, поставена на 18.03.2025 г. върху горния ляв ъгъл на Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 120 работни дни.

Подателят на жалбата се явява, заедно с упълномощен адвокат А. Ж. и двамата: поддържат жалбата, като не ангажират доказателства, различни от съдържащите се в административната преписка документи; претендира се присъждане на разноски за водене на делото – държавната такса от 10 лева и адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на юрист. Представена е писмена защита.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата; ангажира допълнително писмени доказателства (л.л. 79-116 от делото); заявява желание за юрисконсултско възнаграждение. Представена е писмена защита от самия ответник.

Доказателствата, приети без оспорване от страните дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Жалбоподателят Б. Е. Х. заема, по силата на министерска Заповед № 8121К-5048/11.12.2015 г. длъжността „главен инспектор, началник“ на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР. В това си качество е бил командирован последователно и многократно

(краткосрочно и дългосрочно) за участие в мисии извън територията на Република България и за изпълнение на длъжности, като национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации. На 15.01.2025 г. е приключило последното му дългосрочно командироване като национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX). Със Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 41) директорът на Дирекция „М.“ – МВР, „поради възникнала служебна необходимост“ възложил на Б. Х., в качеството му на началник на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ „допълнителни функционални задължения“, подробно индивидуализирани.

Със Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г. (л. 13), адресирано до директора на Дирекция „М.“ – МВР и подадено преди издаването на Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 41) жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 120 работни дни, конкретно диференцирани по години. С оспорената Резолюция от 18.03.2025 г., поставена ден преди регистриране на заявлението в деловодството на МВР ответникът – директор на Дирекция „М.“ – МВР е отказал на служителя ползването на заявения отпуск. Резолюцията е със следния текст (цитат, без редакции на правописа): „отказвам заявения отпуск на основание чл. 37, ал. 1 от заповед № 81213-678/13.04.2023 г.“.

Компетентността на директора на Дирекция „М.“ – МВР произтича от разпоредбата на т. 4, б. „в“ от министерска Заповед № 81213-315/23.03.2021 г. (л. 23), издадена на основание чл. 189, ал. 7 ЗМВР и регламентираща реда за ползване на отпуските по ал. 1. Заповед № 81213-678/13.04.2023 г., посочена в резолюцията всъщност е заповедта, с която министърът е утвърдил „Правила за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България“, а посоченото в резолюцията основание по чл. 37, ал. 1 е част от съдържанието, именно на тези правила, а не на заповедта, с която са утвърдени.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема по същество, че жалбата е процесуално допустима, понеже оспорваната резолюция, изготвена от материалнокомпетентен административен орган (предвид споменатата по – горе министерска Заповед № 81213-315/23.03.2021 г.) представлява индивидуален административен акт (см. чл. 21, ал. 1 АПК), обективизиращ изрично волеизявление, с което непосредствено се засяга правото на Б. Х. да ползва платен годишен отпуск. Жалбата е и основателна.

Оспорената резолюция от 18.03.2025 г., поставена върху Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г. е процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, тъй като не съответства на задължителните изисквания за форма, регламентирани с нормите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т.т. 1, 4, 7 АПК. Резолюцията не съдържа подробни и ясни мотиви, каквито по същество представляват защитните мотиви, изложени впоследствие от ответника в писмото, с което е изпратил жалбата и преписката на Съда (л. 4 от делото), както и в писмената защита. В. в тези два документа ответникът обосновава отказа си да разреши отпуск и с вече споменатата Заповед № 3-167/31.03.2025 г. (л. 41) за възлагане на Б. Х., на допълнителни функционални задължения, за която се каза да е издадена след процесната резолюция за отказ.

Ответникът, упражнявайки своята оперативна самостоятелност (см. чл. 169 АПК), при наличието на съображения да не разреши продължително отсъствие на служителя от изпълнението на служебните му задължения е следвало да постанови акт, който да съдържа всички реквизити, изброени в ал. 2 на чл. 59 АПК, вкл. мотиви (ал. 1 на чл. 59). Липсата на мотиви винаги е достатъчно основание (чл. 146, т. 2 АПК) за отмяна на административен акт. В оспорената резолюция ответникът не се позовава на каквито и да е обективно установени данни и писмени

документи, които да бъдат приети като мотиви за изразената воля да откаже ползване на заявления платен годишен отпуск. Именно последващо изложените разяснения за причините за отказа представляват мотивите по същество, но Съдът не може да ги кредитира като мотиви, инкорпорирани в резолюцията, защото (каза се) са противопоставени на жалбоподателя едва след образуване на делото по жалбата му против тази резолюция. По същата причина Съдът не дължи обсъждане по същество на защитните твърдения на ответника, от гледна точка материална незаконосъобразност на отказа, обективиран в резолюцията от 18.03.2025 г. Липсата на мотиви съществено нарушава процесуалното право на Б. Х. да се защити по време на административното производство, като изложи своите доводи за основанията и необходимостта да претендира ползване на отпуск в заявления размер. В тази връзка ответникът не установи и не доказа, след като е сезиран със Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г. да е провел административно производство, в хода на което да осигури участието на заявителя (чл. 34, ал. 1 АПК) и да изясни всестранно и обективно фактите и обстоятелствата от значение за случая (чл. 35 АПК).

В заключение, резолюцията, поставена на 18.03.2025 г. върху горния лъв тъгл на Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск е издадена от компетентен административен орган, но представлява процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна. Тъй като разрешаването или отказът да бъде разрешен платен годишен отпуск е в компетентността на ответника, административната преписка следва да му бъде върната със задължителните указания да издаде административен акт, съответстващ на изискванията за форма.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност (чл. 143, ал. 1 АПК) на заявеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разностите за водене на делото (държавна такса от 10 лв.) и на искането на адвокат А. Н. Ж. за присъждане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 ЗА, вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. В съответствие с последната норма Съдът определя на адвоката възнаграждение, в размер на 750 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 7814/31.03.2025 г. от Б. Е. Х. саморъчно написана от директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи РЕЗОЛЮЦИЯ за отказ, поставена на 18.03.2025 г. върху Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., с което жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да възстанови на Б. Е. Х. – ЕГН: [ЕГН] разностите за водене на делото, в размер на държавната такса от 10 лв. (десет лева).

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на адвокат А. Н. Ж., регистриран в Софийска адвокатска колегия възнаграждение в размер на 750 лв. (седемстотин и петдесет лева) за оказаната безплатна правна помощ.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с прилагането на АПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

